

Zühal Yiğit

Kariyerini Baştan Yarat

Kendinizin kariyer koçu olun!

NOVA
KİTAP

Umutlarınız en güzel öyküleriniz olsun!

İÇİNDEKİLER

Sunuş	9
Giriş: Benim Hikâyem	11
1. Bölüm: Kariyer Nedir?	
Kariyerin Ne Önemi Var? Mühim Olan İnsanlık!	21
Para Kazandığınız İlk İşiniz Neydi?	21
2. Bölüm: Meslek Seçimindeki Etkenler	25
Peki, Mesleğimizi Nasıl Seçeriz?	26
Uygun Mesleğin Keşfinde Kullanılan Araçlar	31
3. Bölüm: Başarılı Olmak ya da Olmamak	43
4. Bölüm: Meslek Değişimi Mümkün mü?	51
Kariyer Kalıpları	52
Meslek Değişim Grupları	55
Peki, Hangi Tip Çalışansınız?	68
5. Bölüm: Kendini Bilmek	69
Kendimle Nasıl Tanışabilirim?	71
Akıfta Kalma	77
Örgütsel Kariyer Safhaları Modeli.....	82
6. Bölüm: Olmazsa Olmaz Yetkinlikler	89
Etkili İletişim.....	91
Takım Çalışması	95
Geribildirim Alma ya da Verme	96
Planlama	97
7. Bölüm: Kariyer Yönetimi	99
Planlama	100
Projelendirmek	102
İkigai: Japonya'dan Geleneksel Bir Yaklaşım.....	105

8. Bölüm: Kadın Çalışanlar ve Cam Tavanlar	107
9. Bölüm: Kuşaklar, Ah Bu Kuşaklar...	117
İş Hayatında Kuşaklar.....	118
10. Bölüm: Kariyer Koçluğunda Spiral Yaklaşım Modeli	125
Mutsuzluğun Hissedilmesi	129
Değişimin Kolay Olmadığının Kabulü	131
Değerlerin Keşfi	135
Vizyonun Belirlenmesi.....	137
Yaşam Amacının Seçilmesi	140
Hayalin Resmedilmesi.....	147
Avantajlar ve Dezavantajların Fark Edilmesi	150
Olası Risklerin Görülmesi	153
Vazgeçilen Alternatiflerin Kabulü.....	156
Faydanın Teyit Edilmesi	157
Kaynakların Tespit Edilmesi.....	160
Aksiyon Planının Hazırlanması	163
Sonsöz	167
Teşekkür	171

Sunuş

Bazen ileri yaşlarda rastladığı bir şeye bakıp şöyle der insan:

Ah keşke bu benim gençliğimde olsaydı.

Sevgili meslektaşım, değerli hemşehrim Zühal Yiğit'in bu güzel kitabı, bende işte bu duyguları uyandırdı.

Keşke bu kitabı çok daha önceden okumuş olsaydım.

Ancak geçmişî değiştirmek mümkün olmasa da geleceği daha güzel şekillendirmek ve yaratmak mümkün.

Kariyerini Baştan Yarat herkesin okuması gereken bir kitap, hatta bana göre bir başucu kitabı, beden sağlığı için alınan ilaçlar gibi ruh takviyesi için her gün bir kaşık da olsa içinde gezinilmesi gereken bir ilham bahçesi.

Bana sorarsanız ben kitaptan nasibimi aldım, ilk adım olarak da uzun zamandan beri yazmayı ertelediğim kitabımı yazmaya başladım, kimbilir kitabı tekrar tekrar okudukça daha neler neler yapacağım.

Bazen ileri yaşlarda rastladığınız şeyler için keşke demek gerekmez.

Bu kitap, kulaklarımıza yaşamın her anında insanın harekete geçebileceğini fısıldarken gelecek için umut ve ilham veriyor.

Kariyerinizi yeniden yaratmaya hazır mısınız? Kariyer nedir?

Buyurun ilk sayfayı açın ve birlikte okumaya başlayalım,

—Tunçel Gülsoy, Koç

Giriş

Benim Hikâyem

İlkokul üçüncü sınıftaydım. O dönem okul etkinliklerinde ya halk oyunları ekibinde ya da bando takımında yer alma seçeneklerimiz vardı. Şimdilerde olduğu gibi pek çok alanda aktif etkinlikler arasından seçim yapma lüksümüz yoktu. Ben ise çok isteyerek halk oyunları ekibine dahil olmuşum, Bitlis yöresinin oyununu oynuyorduk. Kırk öğrenciydik, henüz ilkokulda mini minnacık kırk insan. Temel amacımız eğlenmekti şüphesiz, ama her eylemde olduğu gibi burada da yan amaçlar vardı; ailesi istediği için burada olanlar, dersten kaytarmak için ekipte olanlar, yarışmalara katılacağımız için hevesli olanlar... Şimdilerde dönüp baktığımda, beni harekete geçiren motivasyonun “ekip ruhunu yaşamak ve başarı isteğimi tatmin etmek” olduğunu anlıyorum. Okulumuz yarışmalarda derece alırsa yaşayacağımız ve yaşatacağımız gururu o zamanlar çocuk ruhumda bile hissedebiliyordum.

Kolay oldu diyemem. Katıldığımız yarışmalarda izlediğimiz ekipler on-on iki kişiden oluşuyordu. Bizim ekibin kırk kişiden oluşması göz doldurucuydu ama koordinasyonu bir o kadar zorlaştırıyordu. Aylarca yaz kış demeden derslerden

sonra okulda kaldık. Çalışmalar için hafta sonları okula gittik. Oynadığımız oyunun yöresi icabı, on adetten fazla puşiyi başımıza sarmamız ve onların üzerine de gümüş aksesuarlar takmamız gerekiyordu, ki bu da kafamızı omuzlarımız üzerinde tutmamızı zorlaştırıyordu. Hoplayıp zıplarken yere düşen her bir aksesuar, eksi puan olarak ekibe dönüyordu. Sıkı sıkıya sarılan puşiler, üst üste giyilen elbiseler, sarılan kuşaklar ve tabii olmazsa olmaz sert çarıklar nedeniyle yarışmaların ardından günlerce baş ağrısı çektiğimi, yorgun argın yattığımı hatırlıyorum.

Kaçıncı yarışmamız olduğundan emin değilim ama önce ilçede, sonra ilde, sonra bölgede dereceler aldığında ülke genelinde yarışmaya katılma hakkı kazanabiliyordu okullar; biz de hak kazanmıştık. Aynı çileler o gün de vardı tabii; yine puşiler, ağır elbiseler, takılar ve elbette çarık... Ekibimizle göz dolduruyorduk ama hatalar da olmuştu elbette. Nereden sahneye girilecek, nereden çıkılacak? Bu önemli. Senkronize olmak en önemlisi. Hiçbir aksesuar yere düşmemeli, çocuklar da birbirine takılıp düşmemeli. Davul ve zurnacı da şovun bir parçası, müzik ile ayak hareketlerimiz eşzamanlı olmalı...

Ülke genelinde birinci olduğumuz açıklandığında arkadaşlarımızla sarmaş dolaştık ve fişkırان gözyaşlarım beni hayrete düşürmüştü. Bir çocuk olarak bir sürü sebepten ağlamıştım ama mutluluktan ağlanabildiğini ilk kez deneyimliyordum. Sevinç gözyaşlarıyla birlikte burnum akmaya başlamıştı ve şimdi bu kelimeleri yazarken bile minik bir ıslaklık hissediyorum.

İlk ve ortaokul tam bir konfor alanıydı benim için. Okuma yazmayı ilk söken, aferinler alan, madalyalar takılan, sınıf başkanı seçilen, öğretmenin yokluğunda sınıfa ders anlatan bendim. Ta ki... Buraya kadar olan kısım “No pain no gain” dediğimiz ya da “Acı yok Rocky” dediğimiz türden öğrenmeler. Çok çalışırsan, istersen, başarı gelir! Peki, bu bilgiyi ne-

reye kadar kullanabildim? Bu başarılar beni Kabataş Erkek Lisesi'nin yüksek tavanlı sınıflarına kolaylıkla taşıyıp bırakana kadar.

Bu arada yıllar sonra kendi ilkokulumda velilere konuşma yapmaya davet edildiğimde yaşadığım duyguların tarifi yok elbette. Veliler heyecanlıydı, merakla dinliyorlardı beni ama en çok da gözlerinden, “Demek ki olabiliyormuş” okunuyordu. Kimbilir, belki onların çocukları da yıllar sonra konuşmacı olarak dönecekti bu sınıflara...

Gelelim Boğaz'ın incisinin hemen ayağında bulunan, asırlık gelenekleriyle yaşayan, hayallerimi süsleyen liseye. Okuldan kabul almam yetmedi, evdekilere de kabul ettirmem gerekti. Okulun eve uzaklığı, mahalle kültüründen çıkıp başka bir sosyokültürel ortama geçmem korkutmuştu bizimkileri; en çok da babamı. Günlerce konuştum, olmadı sustum, surat astım, bazen de ağladım. En küçük çocuk olmanın verdiği şahane yetkiye dayanarak ablamla ağabeyimin de desteğini arkama aldım. Anne ve babam ikna oldular. Vazgeçmedim ve zafer yine benim oldu.

İlk günden belliydi aslında yaşanacak zorluklar. “Kabataş erkektir erkek kalacak!” sloganlarıyla karşılandık okul kapısından girer girmez. Bir yıl önce kız öğrenciler okula ilk kez kabul edilmişti, biz ikinci karma sınıftık ve tepkiler sürüyordu, özellikle mezun öğrencilerde. Kabataş'ta cinsiyet nedeniyle yaşanan acı ve tatlı anıları burada anlatmayacağım lakin diyebilirim ki tüm bir yaşamın dört yıllık demosuydu âdeta. Şüphesiz çok da öğreticiydi.

Dedim ya; aslında daha ilk günden belliydi, orası benim çöplüğüm değildi, hatta horoz bile değildim. Fakat her horoz kendi çöplüğünde öter konusu epey netti. Yüksek tavanlı İngilizce hazırlık sınıfında yüzüme vurulan ilk acı gerçek; ilk sekiz yılı kolejde okuyan çocukların acımasızca İngilizce konuşabilmeleri oldu. Devlet okulundan gelen bizlerin İn-

gilizcesi ise Mr. and Mrs. Smith seviyesindeydi, yıllarca hep buralarda takılıp kalmıştık.

Hazırlık sınıfı zamanında başarıyla bitti ama ben de tükendim doğrusu. O zamanlar üç yıllık olan lisenin, hazırlık-taki acılarımı unutturacağını sanıyordum lakin yanıldığımı çok kısa sürede fark ettim. Takdir ve teşekkür belgelerine alışkın bir öğrenci olarak derslerden zar zor geçiyordum. Kredili sisteme yeni geçilmişti. Para nasıl saydıkça artmaz, krediler de saydıkça artmıyordu tabii. Geleneksel okulumuzun muhterem hocaları bizlere muhteşem hayat dersleri veriyorlardı ama notlar konusunda pek bir kıttılar. Sınıfımızın penceresinden görünen muhteşem Boğaz manzarası dersi dinlemek ve anlamak noktasında bir zorluk muydu bilemiyorum, ama felsefe öğretmenimizin bir derste beni işaret ederek, “Su akar deli bakar,” demesi hâlâ kulaklarımda.

Türkiye'nin dört bir köşesinden gelmiş öğrenciler okulda yatılı kalıyorlardı ve çok kısa bir sürede kenetlenmişlerdi. Bizler yatılı olmayanlar “gerçek Kabataşlı olmadığımız” duygusundaydık. Bunu kanıtlamak için “keşhanede” sigara içmek şart olmuştu, gereği yapıldı elbette. İlk çocuğum doğana dek süren bu bağımlılık o gün orada başlamıştı. Hiç şikâyet edemiyordum çünkü öğrenmelerin bir diğeri şuydu: Kendi düşen ağlamaz!

Şahane şeyler de oluyordu elbette. Okulumuzun müzik grubu birincilikler alıyordu örneğin. Sanata ve sosyal etkinliklere önem veriliyordu ama biz haylazlar, sosyalleşme işini okula bitişik Ortaköy Meydanı'nda yapmak gerektiğinden emindik. Zamanla alanı genişletmek gerekti ve okuldan kaçıp Ada'ya gitmeler, o zamanların unutulmaz aktivitesiydi. Vapur iskelelerinin dili olsa ne komik şeyler anlatır kimbilir.

Tiyatro grubuna kabul almam ise büyük sevinçti, pek havalıydı. Yine günler ve geceler süren çalışmalar, yine ekip ruhu, alkış beklentisi derken bu defa yarışmaya bir gün kala,

yönetimden oyunun içeriği nedeniyle yarışmaya katılamayacağıımız bilgisayarın gelmesiyle yaşanan hüsrana... Kırk yaşına geldiğimde yeniden tiyatro dersine başlama sebebim, burada açık kalan bu dosya olabilir gibi duruyor.

Yıllar geçiyor ve üniversite sınavı yaklaşıyordu. Sayısal derslerden sözel derslere oranla daha yüksek notlar aldığım için birdenbire “Fen-Matematik”çi oldum çıktım. Sorun şu ki bu kategoride sınava girdiğim zaman tercih edebileceğim üniversite bölümlerinin hiçbirinde kendimi hayal edemiyordum. Başımda kavak yelleri eserken, mesleklere dair sınırlı bilgi ve gözleme sahipken bu ne kadar mümkün olabilir? Hiçbir zaman emin olamadım. Üstelik mesele, meslekleri tanımaktan ziyade kendini tanımak, ki buradaki zorluğu genç yaştaki danışanlarımda apaçık gözlemliyorum. On yedi-on sekiz yaşlarındaki gençler için ne büyük bir ifade “kendini tanımak” ya da “ideal mesleği bulmak”. Şimdilerde tüm gayretimiz bunun için. Yeteneğin keşfine, gelişimine odaklanmayan bir sistem içinde, gençlerin kendini fark etmesi, özgün bir yol yürüyebilmeleri, kendi kariyerlerini keyifle çizebilmeleri...

İlk sene sınavı kazanamadım, işin içinde romantik bir durum da var ve o yaşta etkileri ağır... Bir sonraki yıl yeniden dersane, ikinci sınav senesi olduğu için doğrudan düşen puanlar, bütün arkadaşlarımin yerleşmiş olması ama benim başaramam derken birilerinin önerisiyle “geleceğin meslekleri”nden olan Bilgisayar Programcılığı bölümünü kazandım.

Sınıfımız elli kişilikti ama sınıfta sadece üç kızdık. Yine kendi çöplüğüm değildi olduğum yer ama artık buradaydım. Daha fazla yanlış tercih yapma lüksüm yoktu ve mezun olunacaktı. Devlet yurtlarında “İstanbul’dan gelmiş kız” imajıyla bir miktar hor görüldüğümü hatırlıyorum. Hep de acı hikâyelerim var Bursa’da diyemem. Aileden ayrı, tek başına başka bir şehirde yaşamak oldukça büyüten ve dönüştüren

bir deneyim. Yetişkin bir birey olma süreci buralarda başlıyor bence.

Mezuniyetin hemen sonrasında, zaten önceden de kodlama yapabilen hevesli arkadaşlar çoktan alanda iş bulmuş ve çalışmaya başlamışlardı. Ben ise ne yaptım? Mr. And Mrs. Smith'i yerinde göreyim istedim ve bir ailenin yanında kalıp çocuklarına bakmak üzere İngiltere'ye gittim. Burası da eşsiz bir deneyimdi elbette. Her ne kadar kaldığım şehirde akrabalarım olsa da çaydan nefret eden ben, çay demlerken çıkan buharın kokusunu özlemeye başlamıştım. Anneannemin vefatıyla 2001'de Türkiye'ye döndüğümde bir yıl tamamlanmıştı Cambridge'de.

Geleceğin mesleği olsa da bana uygun olmadığını düşündüğüm mesleğimle ve bir yıl geç kalmışlığımla birlikte iş aramaya başladım, artık para kazanmam gerekiyordu. O zamanlar gazetelerdeki sarı sayfalarda iş ilanları yayımlanıyordu. Şimdi çalıştığım gençlere bu detayı söylediğimde gözlerinin büyüdüğünü görüyorum.

Çok sürmeden bir holdinge bağlı lojistik şirketinde çalışmaya başladım. Hiç kod yazmam gerekmiyordu; bilgi işlem departmanında iş geliştirme uzmanıydım ve mesaimin tamamı ekran başında geçiyordu. O günlerde başlayan "yanlış iş, yanlış zaman ve yanlış kişi" duygusu bugünlere dek hep kılavuzum oldu. İyi ki de oldu. O şirkette altı yıl boyunca çok güzel işler yaptık, alkışlar aldık, ayrıca hayat arkadaşım ile tanıştım ve evlendik. Keyifli zamanlardı ama "yanlış iş, yanlış zaman, yanlış kişi" duygusu geçmiyordu.

Neden bu işi yapıyorum?

Başka türlü nasıl olur?

Kapalı sistem klimaların olduğu bu binaya kaç sene daha katlanabilirim acaba?

Güneşli bir havada koyunları otlatan o çobana özenen tarafımı daha ne kadar görmezden gelebileceğim?

Sorular bir kez ağızdan çıktı mı çarklar dönmeye başlar, cevaplar da peşi sıra gelir.

Öyle de oldu!

İnsan odaklı bir iş istediğimi fark ettim önce, sonra “Nasıl bir iş olur?” dedim. Ülkede de yavaş yavaş gelişen insan kaynakları alanına ilgim artıyordu ancak yüksek lisans yapabilmek için lisans tamamlamam gerekiyordu. Açık Öğretim İşletme Bölümü’nü iş hayatım devam ederken tamamladım. Olabildiğince çabuk bitirmek istediğim bu bölüm için ne kadar çok ders çalıştığımı hatırlıyorum. “Keşke,” diyordum kendime, “zamanında çalışsaydım da şimdi istediğim bölümde okuyabiliyor olsaydım.” Başka bir öğrenme geliyor beraberinde: “Keşke”lerin pek anlamı yok. An itibarıyla yapabileceklerimize odaklanmalı.

Birden fazla üniversiteye başvuruda bulundum. Bazen yazılı bazen sözlü sınavlara girdim, hatta bazen her ikisine birden. Sonunda üç ayrı üniversiteden kabul aldım. Böylelikle “İnsan Kaynakları Yönetimi Yüksek Lisansı” hayalim gerçek oldu. O da kolay olmadı elbette. Minik kızımı babasına emanet edip akşam derslerine gidiyordum. Sıra geldi tezime. Tez konum kuşaklarla ilgiliydi, işyerindeki X ve Y kuşağının davranışlarını inceleme fırsatım oldu böylece. İşten ayrılma niyeti, örgütsel bağlılık, iş tatmini konularını derinlemesine öğrenme süreci. Kızımın gündüz uyuduğu kısacık sürelerde tezin başına oturuyordum. Telefonun fişini çekmek, kapının zilini bozmak alışkanlıklarım olmuştu.

Yüksek lisansı bitirdikten sonra oldukça deneyimsiz olduğum sosyal bir alanda iş aramaya başladım. İş hayatına çeşitli nedenlerle bir süre ara vermiş ya da vermek zorunda kalmış her insan gibi kendimi çok geç kalmış hissediyordum. Tam o sırada bir projeye denk geldim: İş hayatına ara vermiş kadınların geri dönüşünü kolaylaştırmak için gönüllü koçluk! Ben orada danışandım ve koçluk tohumu burada atılmıştı galiba.

Yıllardır gönüllü projelerde koç kimliğimle yer alıyorum. Aldıklarımı başkasına verebilmek muhteşem.

Nihayet insan kaynakları alanında çalışmaya başladım ve tam da istediğim gibi olduğunu gördüm. Farklı sektörlerde, farklı pozisyonlarda çalışma fırsatı buldum. Yöneticilik deneyimim de oldu. Tüm zorluklarına rağmen insan odaklı bir işti ve çok keyifliydi. Bununla beraber kendini tanıma, insanı anlama, insanı odağında tutan bir iş yapma isteğime destek olacak şekilde koçluk eğitimi almaya başladım. İlk zamanlar hem kurumsal hayat hem de koçluk birlikte devam etti. Ta ki ikinci çocuğum doğana kadar. Kurumsal hayata veda ettikten sonra koçluk daha yoğun olarak hayatımdaydı. Uluslararası Koçluk Federasyonu (ICF)'nin akredite edeceği şekilde eğitim programı hazırlayıp içeriğini oluşturmam ve bu eğitimi koç adaylarıyla buluşturmam tam da bu zamanlara denk geliyor.

Şimdilerde hâlâ koçluk yapıyorum, temel koçluk eğitimleri veriyorum. Kendi hazırladığım Kariyer Koçluğu Eğitimi ve Yönetici Koçluğu Eğitimi'ni sunuyor, mentorluk projelerinde yer alıyorum. Üniversitelerde seminerler veriyorum. Kariyer atölyeleri sayesinde çok farklı kesimden çalışana ulaşma fırsatı buluyorum.

İlk işin katkıları çok büyük. Analitik düşünme, o dönemlerde geliştirdiğim bir yetkinlik. Araçlardan ziyade insanlarla birlikte çalışmak istediğimi fark etmemi, oradaki iş tanımım sağladı. İnsan kaynaklarında olmak mutlu ve mutsuz çalışanları yakından incelememe olanak verdi. Motivasyon, yetkinlikler, mizaç gibi konulara ilgim arttı, bu da beni koçluğa yaklaştırdı. Ve şimdi buradayım. Yolculuk başka türlü olabilirdi ama tuğlalarla bir duvar örmek hissi veriyor bana bu ve beni motive ediyor.

Yüzlerce saat eğitim verdim, yüzlerce danışanım oldu, yüzlerce adayla mülakat yaptım, yüzlerce çalışanın değer-

leme çalışmasında yanında bulundum. Kendi başımdan geçen okul, meslek seçimi, kariyer planlama, meslek değişimi deneyimlerimi danışan, öğrenci, çalışan deneyimleriyle birleştirmek ve kitap haline getirmek benim için bir gereklilik haline geldi. Deneyimlerden süzülenleri ihtiyacı olana sunmak, ilham olmak en büyük amacım. Yola eşlik etmenin yollarından birisi olacak bu kitap, buna yürekten inanıyorum...

*

*Kariyerini Baştan Yarat'*ı yazma maceram yıllar önce başladı. Araya kişiler, kurumlar, durumlar, kısaca hayat girdi. Kitap beni bekledi, ben de onun için doğru zamanı bekledim...

Herkesin bireysel kariyer öyküsünü cesurca yazabilmesi mümkün.

Bu kitabı okuduktan sonra:

- Kendinizi tanımak için artık daha hevesli olacaksınız.
- Yeni bir hayatın ve başka bir kariyerin mümkün olabileceğine inanacaksınız.
- Bu yeni kariyer yoluna çıkmak için çok daha fazla heyecan duyacaksınız.
- Yaşam amacınızı sorgulamaya cesaretiniz olacak.
- Yaşamın anlamını aramaya başlayacaksınız.
- Kariyerinizde gelişime odaklanacaksınız.

En çok beyaz yakalılar okumalı bu kitabı. Potansiyeli gölgede kalmış olanlar. Ayrıca “İşimde mutlu değilim” ya da “Yaşamımda mutlu değilim” diyenler. “Buraya kadar geldik, bundan sonrası da böyle mi olacak?” diye düşünenler. Yeni mezunlar, iş hayatına yeni girmiş olan gençler. “Bu ekip nasıl motive edilir?” diye düşünen ekip liderleri. “Danışanlarım için doğru yerde nasıl dururum?” diye merak eden kariyer koçları. Ruhu girişimci olanlar. Emekliliği yaklaşanlar, kari-

yerinde ikinci baharı arayanlar. Kısacası gündemi “kariyer” olan herkes...

Bu kitaptan en fazla katkıyı görebilmek için bir defter edinmenizi tavsiye ederim. Bu defterde tanımlar olacak, hayalleriniz olacak, planlar yapılacak, minik zaferler yer alacak. Kitapta ilerlerken yaşam durup bizi beklemeyecek elbette. Yeni durumlar, fırsatlar, yeni hedefler, yeni kaynaklar belirecek önümüzde birer birer. Bolca farkındalıkla ışıl ışıl olacak defteriniz. Daha başlamadan defterinize bir isim verin lütfen. Kendi isminizi kullanın, mesela benimkinin adı: *Zühal'in Kariyer Defteri*. Kitabı okuduğunuz sürece defteri yanınızdan ayırmamanızı ayrıca tavsiye ediyorum, ilhamın ne zaman ve nerede geleceğı belli olmaz.

Kitaptan sonra kariyer maceranız yeniden başlıyor olacak ve satırlardan gelen ilhamı yakıt olarak kullanacaksınız. Kişisel sınırlarınızı merak etme ve onları aşma duygusu yanınızda olacak. Değışim kendi zorluklarını da beraberinde getirecek elbette. Kendinizi kıymetli bir maden gibi görmek ve hassasiyetle üzerinde çalışmak gerekecek. Çok kolay olacak, diyemiyorum ama sonrasındaki keşiflerle oldukça keyifli olacağını söyleyebilirim.

O halde, hadi başlayalım!